

Redescobrir Moisès Sidrach

El pintor Moisès Sidrach va néixer al poble de Lladó (Alt Empordà) el 13 de gener de l'any 1938. El dia del seu 42è aniversari l'artista morí, massa jove, en el seu poble natal.

Va tenir una vida atzarosa, apassionada i lliurada completament a l'art i a la recerca constant d'un llenguatge plàstic. A pesar de ser autodidacte pel que fa a la formació, la seva personalitat inquieta i la convicció que havia de deixar un missatge

vital, transmès mitjançant la seva obra, l'esperonà fins a la fi. Sidrach fou un artista fonamentalment figuratiu i va ser influït per les diverses tendències que formen part de la gènesi de pintura contemporània. Si s'hagués de definir el seu art, cosa

Autoretrat de Moisès Sidrach.

Begur, més indià que mai

L'aposta pel turisme cultural aviat ve dita, sobretot quan, fent balanç de la temporada, s'ha fet una mica menys de calaix que de costum. Llavors és quan algunes poblacions s'emmirallen en d'altres que, com Begur, ja tenen una tradició en aquest sentit.

Sovint el problema que perjudica aquestes viles pioneres és la manca d'imaginació d'alguns programadors, que es limiten a copiar-se els uns als altres i a aplegar visites teatralitzades, mercats al carrer, o ofertes gastronòmiques temàtiques.

Enguany Begur ha fet un pas més amb la intenció de singularitzar la seva aposta cultural particular, mitjançant un eix temàtic al voltant del qual han girat moltes de les seves activitats estiuenques. Aprofitant el seu esplèndid passat indià, present tant en la seva arquitectura com en la memòria de molts begurencs, s'han programat un seguit d'actes plens de ressos antillans, començant per les visites guiades d'enguany, «Com una havanera». L'espetec final fou la primera Fira d'indià, celebrada el primer cap de setmana de setembre. Sota la temàtica cubana, la temptació és derivar cap al populisme i la banalitat, però l'organització va preocupar-se de combinar rigor i diversió. Els recitals de poesia i música cubana bé es varen poder harmonitzar amb la presència i l'actuació de la cantant Lucrecia; l'èxit del mercat i les cercaviles va ser paral·lel al del debat sobre el passat i el present de les relacions entre Cuba i Catalunya, moderat per l'historiador i arxiver Lluís Costa.

Tot plegat, és clar, no s'improvisa d'un dia per l'altre. Abans, s'ha anat sedimentant una tasca de catalogació dels edificis indiàns, s'ha fet una recerca històrica important sobre aquest passat (la va fer el mateix Costa amb el llibre *L'illa dels somnis*, sobre l'emigració de Begur a Cuba al segle XIX), i se l'ha divulgat, ja fos amb les mateixes visites teatralitzades o amb la guia de visitants.

Ara només esperen que a d'altres viles indianes no hi hagi cap programador cultural assedegat i sense imaginació. Per si de cas, n'han enregistrat la iniciativa.

Josep Pujol i Coll

que no és fàcil ni segurament necessària, hauríem de considerar-lo expressionista, especialment proper a l'expressionisme alemany.

Quan tot just falta un any perquè s'acompleixin vint-i-cinc anys de la seva mort, el millor homenatge que se li podia fer ha estat iniciativa de la seva família, que consisteix en una sala d'exposició permanent de la seva obra. La idea de fer un museu al seu poble, on l'obra de Moisès Sidrach s'oferís a la contemplació pública, va quedar explicitada ja en vida del pintor, que no era gens favorable a la seva dispersió. És per això que l'obertura d'aquesta sala té quelcom de compliment

de les darreres voluntats, de veneració a la persona, que honora la família i fa que saludem l'encert de la proposta. La restauració de la casa on va viure i treballar el pintor ha permès destinar-hi els baixos, dividits en una sala principal i un espai annex al fons. La primera, de parets blanques i volta catalana, està dedicada a exposar una vintena de pintures, entre les quals destaquen els olis de gran format; però també obres fetes amb llapis, sanguina, tinta xinesa i aquarel·la. Si bé la pintura constitueix la part fonamental de la seva obra, la complexa personalitat i les inquietuds de l'artista van fer que experimentés amb altres materials del seu entorn: la pedra, la fusta, el ferro, el llautó i el vidre. Una mostra d'aquesta interdisciplinarietat complementa l'exposició.

L'espai que es troba al fons de la sala és un racó íntim i simbòlic, ple de complicitats. Recrea aspectes de l'estudi de Sidrach; s'hi exposen les eines que va usar el pintor (pinzell, paletes...), el rellotge despertador, les ulleres, la ràdio –amb la funda de fusta que va fer ell mateix– i també les bosses i pots de pintura, amb els pigments base que es preparava el pintor mateix.

Joaquim Tremoleda i Trilla

Josep Danés, trajectòria d'un arquitecte

La Sala Rafael Masó de la demarcació gironina del Col·legi d'Arquitectes acollí el dijous dia 9 de setembre l'acte de presentació de l'exposició itinerant «Josep Danés i Torras (1891-1955)», organitzada en col·laboració amb l'Institut de Cultura de la Ciutat d'Olot, sobre l'obra de l'il·lustre arquitecte garrotxí.

La presentació va anar a càrrec del president de la demarcació, i comissari de l'exposició, Josep Riera i Micaló; pel també arquitecte Jeroni Moner i Codina, president del Centre d'Estudis Comarcals de Banyoles; i per l'historiador Joaquim M. Puigvert, professor de la Universitat de Girona. L'exposició s'ha creat arran de la publicació del recent estudi biogràfic, realitzat per J. M. Puigvert, de l'arquitecte olotí Josep Danés i Torras, i

que ha estat possible gràcies a la consulta del seu ric fons personal dipositat per la família no fa gaire a l'arxiu comarcal d'Olot. A l'acte hi assistiren la filla de Danés, Núria, i el seu marit, Xavier Matas, així com part de la seva família gironina. L'exposició, que consta d'un únic plafó de gran dimensió, fa un recorregut per la trajectòria professional de Danés a través de la seva activitat com a arquitecte, i que es divideix en sis espais que representen en

imatges d'època la seva obra, sobretot arquitectònica, des de les seves primeres intervencions a Olot el 1917 fins a la seva mort a Barcelona el 1955. El Danés estudiós de la masia, la relació amb la seva ciutat natal, les intervencions en edificis històrics, el projecte i l'obra de reconstrucció del santuari de Núria contemporani, l'arquitecte municipal de Ribes de Freser, les esglésies i les obres realitzades a Barcelona... se'ns presenten de manera transversal al llarg i ample del plafó. L'estudi de J. M. Puigvert, un petit llibret de 146 pàgines que tracta la biografia de l'arquitecte, és el complement indispensable de l'exposició. En aquesta obra Puigvert s'apropia del gènere biogràfic per fer una contribució a la història social de l'arquitectura i, en especial, de les professions

